

Bemærkninger til forslaget

De bestemmelser i arbejdsløshedslovgivningen, som forslagsstillerne med dette forslag ønsker ændret, var en del af det angreb på de arbejdsløse, som det borgerlige folketingsflertal gennemførte i oktober.

Når det kun er enkelte bestemmelser – og ikke hele loven – vi nu foreslår ophævet, så er det naturligvis ikke udtryk for, at vi har accepteret de øvrige indgreb.

Når de fire bestemmelser om supplerende dagpenge, vejrligsarbejdsløshed, ledighedens længde og søgnehelligdaysdagpengene er valgt ud, så skyldes det, *dels* at disse bestemmelser rammer enkelte grupper helt urimeligt hårdt, *dels* at det skulle være muligt at få fjernet bestemmelserne, hvis partierne har bare en smule af anstændigheden i behold.

Det er blevet grundigt dokumenteret, at nogle grupper af arbejdere på grund af deres ansættelsesforhold, arbejdets karakter eller lignende kommer til at bære indtægtstab, som er fuldstændig ude af trit med, hvad andre bliver udsat for, selv om det kan være galt nok, og det er også blevet dokumenteret, at forringelserne er så store, at det i en lang række tilfælde vil være den rene tilsætning at søge arbejde.

På trods af dette har regeringen helt afvist at ændre loven. Presset af havnearbejderkonflikten er arbejdsministeren kommet med et udspil til dispensationer for de skærpede bestemmelser om supplerende dagpenge.

Men det løser ingen problemer – snarere tværtimod.

Forslaget om en »positivliste« over grupper, som skal kunne arbejde op til 15 timer om ugen uden at komme på dimittendsats vil givet være kaotisk at administrere, men hvad der er vigtigere: det vil betyde en lang stribe af nye uretfærdigheder. Det vil ikke være muligt at argumentere for, at f.eks. timelærere skal undtages, mens løsarbejdere inden for hotel- og restaurationsbranchen ikke skal. Dertil kommer, at et loft på 15 timer vil betyde en invitation til at sige nej til arbejde ud over loftet. Hvem vil være så tåbelig at sige ja til 16 timers arbejde, hvis man med 8 eller 14 timers

arbejde kan få supplerende dagpenge efter den normale sats? Her vil der igen blive lagt op til forskelsbehandling mellem grupper, der har mulighed for at krybe under loftet, og grupper, der ikke kan gøre det.

I det hele taget er denne dispensationsbestemmelse så klodset, at den kun kan forklares med, at arbejdsministeren for enhver pris har villet undgå at tabe ansigt.

Den foreslåede 2 måneders dispensation for havnearbejderne og for andre løsarbejdere er klart *ringere* end den dispensation, andre grupper har fået.

Det kan ikke forstås som andet end et forsøg på afstraffelse af den arbejdergruppe, som gennem arbejdsnedlæggelsen har presset regeringen.

En del tyder faktisk også på, at regeringen har lavet denne provokation sammen med havnenes arbejdsgivere, og at det skal sætte pres på havnearbejderne i overenskomstforhandlingerne.

Det er imidlertid ikke kun reglerne om de supplerende dagpenge, som er problemet.

Urimeligheder og vilkårlighed i samme omfang vil blive konsekvensen af de nye vejrligsbestemmelser, af 10 timers reglen og af søgnehelligdaysdagpengebestemmelserne.

Konsekvensen af *vejrligsbestemmelserne* vil ifølge Fagbladet d. 25. november 1982 være, at en bygningsarbejder i snit mister 5.000 kr. om året. Det vil ikke være usædvanligt, at bestemmelsen om, at der ikke kan udbetales dagpenge i de første 3 arbejdsløshedsdage, vil medføre, at man i en uge kun får udbetalt 1 eller 2 dages løn – uden mulighed for supplerende understøttelse.

Stramningen af mindstekravet til ledighedens længde fra 8 til 10 timer og den nye bestemmelse om, at dagpenge for søgnehelligdays kun kan udbetales, hvis man er arbejdsløs i 40 timer før eller efter søgnehelligdays, vil betyde en ny stribe af vilkårligheder og vil inspirere kraftigt til at undgå at blive anvist arbejde.

For de grupper og personer, som ikke vil have muligheder for at »tilrettelægge« deres arbejdsløshed (i kraft af vægringsbestemmelser og i kraft af